

at Omstændighederne i enkelte Tilfælde kunne være saadanne, at der kan være god Grund til at benytte disse Udflytninger, hvorved flere Udgifter ville kunne undgaaes. — Endringsforslaget under Nr. 17 skal jeg ikke omtale, førend det er motiveret af Forslagsstillerne. — Det Samme gjælder ogsaa Endringsforslagene under Nr. 19 a. og 19 b. Hermed tror jeg dette Afsnit er udtømt.

Breinholdt: Den ærede Ordfører har i sine almindelige Bemærkninger udtalt sig paa en saa klar og objektiv Maade, at jeg vil kunne fatte mig temmelig kort. Det er fuldstændig rigtigt, naar han i sit Foredrag betone, hvorom Uenigheden i Udvalget i Grunden har dreiet sig, idet han nemlig henviser til, at Flertallet maatte fastholde, at det netop var en Fortjeneste ved Lovforslaget, at det overalt har lagt som Grundvold de bestaaende Hovedregler, og at de foreslaaede Regler kun indeholdt en Udvidelse af disse. Dette forholder sig fuldstændig rigtigt, og jeg kan i saa henseende slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelser; det er om dette Punkt, at den principielle og væsentligste Uenighed i Udvalget har dreiet sig, idet nemlig et Mindretal har ment, at det er saa langt fra, at man kan sige, at Lovforslaget overalt holder sig til de bestaaende og gjældende Lovregler, at der tværtimod er en hel Del Punkter, hvor Lovforslaget betydelig fjerner sig derfra, og Mindretallet har i sin Mindretalsbetænkning tilføjet sig at anføre som saadanne Punkter 9 forskjellige Steder i Lovforslaget. Den høitærede Ordfører har indvendt, at det dog var et stort Spørgsmaal, om dette kunde siges om to af disse Punkter, nemlig Punkterne under Nr. 3 og Nr. 5, og jeg antager da, at der deri ligger i alt Fald en siltende Anerkjendelse af, at Sagen forholder sig rigtigt for de øvrige 7 Punkters Betænkning. Ved Punktet Nr. 3 skal jeg i Diebliffet ikke opholde mig, da jeg ved at omtale et Endringsforslag, der netop ligger under dette Afsnit af Forhandlingen, vil komme nærmere ind derpaa. Jeg skal derfor blot sige et Par Ord med Hensyn til Punktet under Nr. 5, idet jeg i al Korthed skal hævde, at det maa betragtes som en ganske væsentlig Afvigelse fra det Bestaaende, naar man flytter en Bedligholdsbeskyrde fra visse bestemte Eendomme over til andre. Jeg skal imidlertid heller ikke her sige Mere, thi der foreligger Endringsforslag under et senere Afsnit, hvor dette Spørgsmaal naturlig vil komme frem. Den ærede Ordfører omtalte dernæst, at Mindretallet havde lagt en maasse for stor Vægt paa Foranledningen til dette Lovforslags Fremkomst. Jeg tror dog ikke, at der nogetsomhelst Sted i Mindretallets Betænkning er lagt nogen overordentlig stor Vægt paa Foranledningen; det er jo blot historisk refereret, at den nærmeste Foranledning til Lovforslagets Fremkomst var et Andragende fra Bedeselskabet, der indkom i 1875, forøvrigt kun

en Øjntagelse af, hvad Regjeringens Motiver indeholde. Men hvad jeg blot vil imødegaa, er, at Mindretallet i det Hele taget skulde have lagt nogen særlig Vægt herpaa. Efter den historiske Bemærkning om, hvad Foranledningen til Lovforslaget har været, er Mindretallet dernæst ganske naturlig kommet til at omtale Grundlaget for det foreliggende Lovforslag, som naturligtvis er det Udkast, den af Regjeringen nedsatte Kommission har udarbejdet. Herpaa lægger Mindretallet ganske vist noget større Vægt, idet der i denne Kommission som ogsaa Motiverne til Regjeringens Forslag er udtalt, var repræsenteret en betydelig Del Sagskendskab og Erfaring. Det har derfor været Mindretallet af stor Vægt, hvad denne Kommission udtaler om den nu bestaaende Retstilstand, og jeg tror ikke, at man ret vel kan bestynde Mindretallet for, at det af Kommissionens Udtalelser i Grunden har udrevet visse Sætninger, som staa i Strid med Kommissionens øvrige Udtalelser. Det er saa langt fra, at en saadan Udtalelse som denne, som Mindretallet har lagt særlig Vægt paa, „at Kommissionen fra første Færd har været paa det Reue med, at den bestaaende Retstilstand, der er Resultatet af en naturlig og rolig Udvikling, i det Hele og Store maatte anses for tilfredsstillende, og at der derfor ikke kunde være Spørgsmaal om paa noget Omraade at foretage en radikal Omordning, men at Opgaven overalt maatte være at bygge videre paa det forhaanden værende Grundlag“, er en eneste Udtalelse af Kommissionen, at denne netop ogsaa andre Steder har udtalt, at det, der er Hovedgrundlaget for den nujældende Ret i Blandingslovgivningen, nemlig Forordning 29de Juli 1846, er et fortrinligt og klart Lovarbejde. Der er a dre Udtalelser af Kommissionen, som Mindretallet slet ikke har taget op i sin Betænkning for deres Vidskæftigheds Skyld, der gaa endnu meget videre i samme Retning, hvor Kommissionen ligesom gjør en Udflytning for, at det har været nødvendigt i Kodifikationen enkelte Steder at forandre Udtrykkene og Bendingerne. I det Hele har Mindretallet lagt en stor Vægt paa denne Udtalelse af Kommissionen, og derfra har det sluttet, at den nuværende Tilstand, saaledes som Kommissionen har sagt, i det Hele og Store er tilfredsstillende, og at det ikke er en virkelig og dybt følt Trang til en indgribende Omordning, der har frembragt dette Lovforslag, men at det snarere er Jølelsen af, at der paa enkelte Punkter i den nuværende Blandingslovgivning var enkelte Mangler at rette, og paa enkelte Punkter var Uklarheder med Hensyn til Fortolkningen af ældre og nye Love, der gjorde det ønskeligt, at man fik en Kodifikation af denne Lovgivning, ligesom denne Kodifikation i og for sig ogsaa maatte betragtes som særdeles ønskelig for Overtskuelighedens og den reite Forstaaelses Skyld. Spørgsmaalet bliver derefter og har derefter været for